

AVTORICA: BARBARA JELEN

e-mail: barbara.jelen@siol.net

KOVNIČAR

Kovničar Jan iz Keleje
zazre se v jutro megleno,
ob ledja haljo volneno
in meč si železni pripaše.

Kovnica kje si ostala,
nobene sledi ob Savinji.
Kje so kovanci zdaj moji,
roke si vije, toži in stoka.

Odločitev pade – po kovance je treba v mesto.
Odpravi se čez most brez mostnine.
Nekaj korakov in mu zakruli v želodcu.
Hotel Evropa, no ravno prav, bo kaj za pod zob.
Za mizo v kotu sedi Barbara Celjska.
Pije turško kavo in se mu zapeljivo smehlja.
Ponuja mu stol in slastno pecivo.
Kovničar Jan si brke priviha in sede.
Povabi jo na sprehod, obenem pa novce iskat.
Barbara ga vodi po mestu in Jan postane turist.
Najprej z Almo Karlin poklepetata o tujih deželah.
Potem mu pokaže banko, kjer so trgovali z denarjem.

A stavba je zdaj prazna in kovancev ni več.
Nič ne delujejo Valentinove pesmi,
da glavobol mine pomaga samo farmacija.
Barbara ga prime za roko
in ga odpelje v Pokrajinski muzej.
Zdaj dela v muzeju in vodi turiste po Mestu pod mestom,
razkazuje najdene novce, orožje in grofovske lobanje.
Na koncu ga povabi na Zgornji grad: »Še vedno tam spim.«

Kovničar Jan iz Keleje
zazre se v zarjo večerno,
objame haljo volneno
in meč si železni izdre.

Keleja kje si ostala,
nobene sledi ob Savinji.
Kje so kovanci zdaj moji?
Se vrnem brez novcev domov?

Eh, pa že grem raje Barbari posteljo gret!